

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

OM VIER UUR

Monoloog

door

Johan Janssens

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr. 2352

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *OM VIER UUR* op te voeren moet de naam van auteur *JOHAN JANSSENS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2016/0220/52
ISBN- 978- 90-385-463-2

© 1996 Toneelfonds J. Janssens/Johan Janssens
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

INHOUD

Een man komt thuis na een zoveelste sollicitatie. Hij voelt dat hij deze keer wel een kans maakt. De firma heeft beloofd om te bellen om vier uur. Ondertussen ruimt hij zijn appartement op en reflecteert over zijn vorige sollicitaties en zijn leven. Om vier uur verneemt hij dat hij is aangenomen. Hij is dol enthousiast, stormt de trappen af, struikelt en valt. Hij is dood.

dat uw kandidatuur niet weerhouden werd... verdomde zeveraars, die schrijven ook allemaal hetzelfde. Allez hup... in 't archief...

(Gaat naar kast, opent deze en haalt er een schoen- doos uit. Daarop staat in dikke stift geschreven: 'ARCHIEV'. Zet de doos op de kast en opent ze. Haalt er enkele papieren uit.)

MAN : . . .dat zijn nu ook allemaal geen voorbeelden van creatief denken... *(leest)*
 Wij hopen dat u snel een
 gepaste betrekking mag vinden... origineel eh. .. *(zoekt even verder)* of
 deze... we wensen u veel
 succes bij uw verdere sollicitaties... sukkel... dat laatste laten ze eraf, maar ze bedoelen het wel zo... *(zucht, zoekt verder)* ... hier, nog zo een mooie...
 hou u vast: u bent opgenomen in ons kandidatenbestand. Verticaal klassemment bedoelen ze natuurlijk. Maar soms, heel soms mag je komen *(rommelt verder in stapel brieven)* 'graag hadden we nader met u en uw mogelijkheden kennis gemaakt!¹... Op een dergelijk moment, ik kan het u verzekeren, lijkt alles dubbel zo mooi en ga je niet meer met gekromde rug naar de bakker. Nu we het toch over de bakker hebben...
(Hij neemt de doos en bijt met zijn tanden het koortje los, zet de doos terug op tafel. We zien drie taartjes.)

Mmmmm... ziet er niet slecht uit. Wel, de allereerste keer dat ik mocht komen solliciteren was een hele gebeurtenis. Vooral voor mijn ouders, want het was op het gemeentehuis van onze gemeente. Voor een vaste plaats, tot het pensioen... voor mij toen een verschrikkelijke gedachte... Het gesprek heeft ook niet langer dan twee minuten geduurd en ik was er nog fier op ook!... Moesten ze mij nu zo een kans geven... ik zou mijn best doen... maar ja... nu is nu... *(kijkt op uurwerk)* Nog 25 minuten en dan weet ik het weeral. .. *(zucht)* Veel meer dan hier blijven zitten kan ik op die tijd eigenlijk niet doen!

(Staat recht, neemt telefoon van kast en zet deze voor hem op de tafel. Hij gaat terug zitten. Armen over elkaar.)

Voila, laat ze nu maar bellen.

STILTE

(Staart voor zich uit.)

Als ik dat nu allemaal eens terug overloop was deze sollicitatie anders dan die 50 vorige... Je kan dat zo echt voelen... dat geeft zo een hol gevoel in je hoofd... je weet dat het klikte, dezelfde golflengte; ik heb nu zo hetzelfde gevoel als jaren geleden toen ze mij voor de eerste keer in dienst namen... in de dierentuin waar ik Angele heb leren kennen. Ze noemde zichzelf 'een creatieve biologe' *(Neemt een taartje uit de doos en bijt erin.)* en hield zich, met het oog op een studiebeurs ergens in de broesse, onledig met het bestuderen van het gedrag van de Afrikaanse of is het Zuid-Amerikaanse Drievingerige Luiard... een of andere aap die dagenlang onderste boven in een boom hangt en niet beweegt...Fantastisch interessant dier¹... dat vond ik natuurlijk ook en 6 maanden later waren we gehuwd. *(Steekt de rest van het taartje in de mond en eet het op.)* ...ja en ze was ook nog voorzitter van de club 'ter behoud van de tandloze brilbeer', 'Ook een zeer fascinerend dier', 'dit stuk geschiedenis mogen we niet laten verloren gaan'... en die geschiedenis gaat als volgt: Op een dag kocht de dierentuin een mooie jonge brilbeer. Iedereen was enthousiast en de jonge beer paste zich zeer snel aan, aan het prachtige hok dat hij kreeg op de belangrijkste promenade. Alles liep prima. Jaar na jaar werd hij begaapt door jong en vooral oud. Dit vanwege zijn bril. Op een mistige vochtige oktoberochtend, schoof onze bruine vriend uit op een rots en sloeg met zijn muil vol prachtige tanden, keihard op het beton... Resultaat: 7 gebroken tanden. Vanaf toen ging het achteruit met onze bruine jongen. Hij moest niet alleen verhuizen naar een tweederangs hok, maar begon ook 1 na 1 zijn tanden te verliezen, waardoor hij niets anders kon eten dan boterhammetjes met choco. Dit wekte nog meer sympathie op van de derde leeftijd en Angele. Toen werd de vereniging ter 'behoud van de tandloze brilbeer' gesticht... de slogan 'IK SMEER VOOR ONZE BEER' mobiliseerde tientallen gepensioneerden die wekelijks een smeeravond hadden. Massa's boterhammen met choco werden er met liefde gesmeerd voor onze bruine vriend... ik heb altijd wel zelf mijn boterhammetjes kunnen smeren. . . maar kom... Angele stak haar engagement naar dieren toe niet onder stoelen of